

IMAGINACIONS DE NEN

Vivíem a la casa dels meus avantpassats, la casa familiar. Des de que la tieta Rosalind es va casar amb el tiet Enric, ara feia ja molt de temps, el seu pis a la més cèntrica avinguda de la ciutat s'havia convertit en "la casa"; en la gran casa de la família. Nosaltres, els vius, només érem tres: els meus pares i jo; encara que jo, de vegades... be, això ara no importa. Ells, per alguna raó que ningú em va explicar ni jo vaig saber imaginar, no van tenir fills; però els seus descendents col·laterals, germans, nebots i demès parents que el cabdal de la vida subministra vam habitar la casa sentint-la com molt nostra, com de la nostra gran família, com hereus de totes les virtuts del admirat tiet Enric i de la seva amant esposa la tieta Rosalind. La decoració de la casa conservava les empremtes de la vida d'aquells primers esposos que la van habitar: restes de cortinatges més aviat rebregats, butaques que havien estat luxoses, porcellanes que es mantenien com noves però més que passades de moda, llibres la data d'edició del quals els feia valuosos, discos fets de material anterior al vinil de difícil reproducció, encara que jo de vegades... be només de vegades em semblava sentir... probablement imaginacions. Tot això escampat entre una quantitat exagerada d'habitacions, i amb una altura de sostre que no hi havia sistema de calefacció que el fes confortable a partir del desembre.

Recordo especialment el passadís principal de la casa que era llarg i prou il·luminat. La llum entrava a dojo per la claraboia del pati, que era quadrangular, ampla, com un cel particular, d'un blanc lletós i brillant que em fascinava. Al llarg del dia, les flors d'estil modernista que decoraven els contorns de les cristalleres es projectaven sobre el terra, acarasant, segons em dictava la meva imaginació, les diverses joguines que podien haver estat escampades per mi en qualsevol moment.

Però, de nit, el passadís es convertia en un túnel d'ombres. Unes ombres que penso no provenien de la intercepció de la llum; ombres que eren obscuritat en elles mateixes, o així les imaginava jo. Os asseguro que, pel meu gust, no hagués utilitzat aquell passadís abans de ben avançat el matí següent, quan la llum s'imposava de nou a les foscos de la nit; però, ah, exigències higièniques de la família!, el meu pare volia que em rentés les mans abans de sopar; i per a la meua desgràcia el menjador i el lavabo

estaven l'un a cada extrem del tenebrós túnel. No res podia lliurar-me de transitar-lo dos cops cada nit.

La meva imaginació infantil era capaç de crear tot tipus de perill a cada pas de la interminable gola. El pitjor era l'extrem més allunyat, on havia de sobreviure al terror successiu que m'inspiraven la porta tancada del saló del fons, la porta també tancada del quarto dels meus pares, la porta mig tancada del antic quarto de la tieta Rosalind, just a la esquerra de l'accés al lavabo, i la finestra de porticons sempre oberts al fons a la dreta, on unes impertinents fulles de no sé quina planta que la meva mare allí havia col·locat, fregaven els vidres al menor índex de vent, i que em posaven els pèls de punta al produir aquell so lúgubre i apagat, d'una espantosa semblança a les esgarrapades d'una bestia. Imaginacions, res més; imaginacions d'un nen, no us sembla?

Una nit en concret va tenir particular impacte en la meva memòria. Una nit en la que un cop més refregava les meves mans sota l'aigua gelada, tractant de no sentir res i de respirar el just per a mantenir-me en vida... tractant de no sentir res!, com si això fos possible... llavors, què era aquella respiració entretallada que arribava a les meves oïdes?, imaginacions, està clar... què d'altre cosa podria tractar-se!, imaginacions d'un nen... i de on venien?; de la porta del quarto de la tieta?, de la finestra on acostumava a gratar la bèstia?, del fons de la banyera oxidada que portava temps al bell mig del lavabo sense fer altra servei que nosa? La meva imaginació passava successivament d'un a d'altre origen, a quin més tenebrós, més terrorífic... La respiració que jo sentia es va anant convertint progressivament en un seguit murmuris; murmuris que se semblaven cada cop més a paraules, paraules que ja començava a entendre-les... Mentre, una sensació com d'aire fred en la esquena anava creixent de mica en mica; una sensació que no es corresponia a cap de les que jo abans havia experimentat... imaginacions!, només les imaginacions d'un nen...

De fet, jo no volia entendre les paraules; per a què entendre el que no es real?, per a què entendre el que simplement prové de la imaginació? Però, en contra de la meva voluntat les paraules anaven adquirint significat... contingut... com una expressió de pànic d'una dona jove, diria jo; bah!, no eren més que imaginacions, imaginacions d'un nen... “No te'n vagis!”, insistien les paraules, “No em deixis sola em aquest home!”. Vaig provar de tapar-me las oïdes sense esperar sacar-me les mans, amb la qual cosa al fred de la esquena s'hi va sumar aquest altre... “Calla, Rosalind, què dirà el teu marit si et sent!”, va contestar un altre veu, aquesta vegada d'home; i va continuar “He de marxar ja, germaneta, adeu...” Els sanglots ofegats de la jove arribaven llastimosos a

les meves congelades orelles. El fred, la por i la angoixa que la noia m'estava transmetent m'havien deixat petrificat. Repetint-me un cop més que es tractava només d'imaginacions i amb un esforç enorme de voluntat vaig aconseguir agafar la rasposa tovallola que descansava al costat del rentamans, refregar-me mans i orelles, i recuperar part de la meua enteresa per a iniciar el retorn al menjador familiar travessant de nou el tenebrós passadís. "No te'n vagis!", ressonava en el meu cap, "No em deixis sola!". De qui era la veu angoixada?, de qui tenia por?, a qui suplicava companyia? Imaginacions a banda, les veus havien sorgit del antic quarto de la tieta, sens dubta; de la alcova com la anomenaven a casa. Eren d'ella? En aquesta alcova, segons m'havien dit, era on havia dormit durant la seva llarga viudetat, però també probablement durant el seu gairebé tan llarg matrimoni... La veu de l'home li havia dit germaneta, en to afectuós sens dubte; però el "He de marxar ja", sonava com si ell no tingués res a veure amb aquella aparentment angoixosa situació, o com si, d'alguna manera, considerés que ella exagerava; en realitat no la deixava sola, sinó amb el seu marit... o potser era precisament a en això al que ella tant temia? Impossible, només les imaginacions d'un nen poden fer pensar això. En realitat, la meua tieta avia i el seu home feia bastant de temps que havien completat la seva estança en aquest món però, potser alguna cosa d'ells s'aferrava als espais que havien compartit i que ara, per al meu neguit, eren els meus.

No va ser aquesta la última vegada que vaig sentir veus... i fins a tant es va allargà aquesta situació que vaig acostumar-me a elles, i a acceptar que jo era diferent als demés: jo podia escoltar les converses que havien mantingut els que ens havien precedit en la casa. Imaginacions!, es dirà, imaginacions d'un nen! Potser que sigui així però, per a mi, els meus avantpassats s'havien convertit en els meus amics, amics tan reals como els de l'escola. A més, els seus problemes, encara que no sempre els entenia, s'havien convertit en interessants serials que jo seguia amb molta atenció i que sempre esperava que acabessin bé...

Albert Pulgarín Fabre (alumne CONEX)